

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Vita Et Institutvto S. Ignatii Societatis Iesv Fvndatoris. Libri Qvinque

Bartoli, Daniello

Lvgdvni, 1665

XII. Hispali mulier ab incubo septenni liberata.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10840

XI.
*Florentia,
 domus ab eō
 parvulo S.
 Ignatio in
 incendio libe-
 ratur.*

Anno huius sæculi primo. Februarij 26. Florentiæ subitus ignis cuiusdam ædes corripuit, nox erat media, ventus prævalidus spargebat incendium in alias ædes, iamque ad Donatum Franciscum Galligatum pertigerat. Ergo is quicquid erat domi pretij alicuius, in tuam eicere; post in edita ædium scandere, volaturus inde cum aqua, & accitis fabris, quo periculum propius vocasset. At ecce tecto septem iam orgyis flamma superior; tectum ipsum viuis instratum carbonibus, & impluente à flatu, & incendio fauilla; quodque his terribilius; incussus impetu in os vapor, non opitulandi modo spem, sed spirandi præcludens. Quare in genua prouolutus, appressisque in crucem pectori brachiis, tutelares suos Ignatium, & Xaverium largo fletu in auxilium aduocat, spondens fore, si domum ab igne defendissent, nunquam se diuinæ maiestatis offensam admissurum. Sub qua mox sublimes in aëre ambos vider, duabus iuter se distantes sexpedis Ignatium vero hæc sibi dicentem: Abi modo, voti compos futurus. Ad hæc flammæ grassantes momento subsidere, recondi ædibus quas corripuerant, tandemque absumi, Donati domo quàm circum obsederant vndique illibata.

XII.
*Hispani mu-
 lier ab incu-
 bo septenni
 liberata.*

Hispani mulier septimum iam annum consueuerat incubo, hominis speciem induto, cuius denique horrore flagitij tacta, exosæque amores belluinos, adit è nostris Sacerdotem, cuius instructa, & corroborata monitis domum redit, confessionem serio paratura. Redeunti occurrit eremita, qui defixo in eam obtutu, similis miserenti, quærit vnde is animi eius meror, cuius in fronte indicia legeret? mulier arbitrata hunc esse quem vestis simulabat: ecquid tibi, ait, curatio est, tristis siem an lata? Tua, infert dæmon, causa, id quæro, tuo enim bono studeo plus quam putes. Adsum Roma nunc recens, vnde mecum thesauros porto, efficacissimæ veniæ sub horam mortis obtinendæ. Felicem te! potes pergendo, vt hæctenus, tam esse nihilominus secura beatæ mortis, & salutis, quàm ipse sum, qui me tamen hac vita quam vides, & habitu macero. Credis stulta, tuis te rectè factis, non sola Dei misericordia seruandam? plurisque apud illum tuas lacrymas fore quam eius sanguinem? mitte quæso nunc, de sacerdotibus, & confessione esse sollicita, viue sis, vt maximè lubitum, tantum Dei confide bonitati, alia omnia arrogantia deputa. Sensit hic mulier, Deo mentem illius aduertente, nec esse hunc hominem, qui nosset, quæ vni mortalium confessario explicaret; nec bonum genium qui scelerata suaderet. Implorata Dei ope, iubet facessere, aiens palam abundè sibi factum, quemnam heremite larua contegeret, ad quæ ille murato stylo, qui vero ego sim, & scies, & longè aliter quam reris senties. Tuas ego turpitudines vulgabo, & faxo præter infamiam quæ te inde sequetur, vt etiam viuâ comburaris. Quibus dictis repente dilapsus est. Metum inter, & conscientia lanienam confusa, & afflicta mulier, ad confessarium refugit, domum pergere non ausa: intentari illi has minas à dæmone terrendi gratia confessarius docuit, nec esse illas in eius potestate, sed ab eo id agi, vt metu

metu illam euerteret. Cæterum haud vanè coniciens, non hoc vno insultu confectum iri negotium, sanctis eam consiliis armauit, stata illi edixit religionis officia, & S. Ignatij effigiem tradidit, vetans illam vnquam ab se amonere, his erectior facta, domum redit, abdîtque se conclaui sola, vt vitam retexat confessione expiandam. At ex templo adest eius nefandus amafius, cubiculum tamen reuertitur, subsistit in limine, deridens simplicem, quòd frustra cartulæ obarnata tutam se ab eo crederet; iubensque eam abiicere, ni mallet experiri, læsa indignatio quid posset. At illa hòc diligentius sancti effigiem sinu concludere, eiusque op. in flagitare. Quare blanditiis agere impurus hostis aggreditur, rogat per quicquid septennio gratum illi fecisset, cartam proiciat, nam per Ignatum cuius impressam habebat imaginem non licere sibi conclauis ingressum, vt ad eam accederet propius. Hoc si ab ea impetrasset futurum se illi, nihilo quam ante minus beneuolum. Quæ cum surdis auribus nugaretur, horrendo tandem cum fragore abcessit. Postridè vero mutato schemate, anumque indutus reuertitur: aiebat eodem se confessario cum illa vti, adesse se illius nomine, oranti enim pro illa confessario Deum obtulisse, vetuisseque de ea imposterum apud se agi, quæ se commercio dæmonis tam detestabili temerasset: eius esse damnationem ratam, & extra spem positam: quamobrem Soror, concludebat anus, viue dum viuis, & hic genium cura, nam illic tibi quod expectes nihil restat. Verum ne hic quidem suus hosti vaferrimo processit ludus, diuino instinctu, & confessarij monitu versatilem Protheum detegente, conuitiis improbum abegit. Quibus in rabiem efferatus, auulsam ex eius manibus S. Ignatij imaginem, in ignem coniecit, sed intacta ex flammis in mulieris gremium confestim resiliuit, ex quo magnos animos illa sumpsit, gnara quanto, & quam propitio intercessore niteretur. Purgatis demum hexhomologesi accurata criminibus, ad suscipiendam postridè Eucharistiam adornabat sese, cum nocte crudelem in modum ab suo dæmone impugnata infelix succubuit. Non viso aliquo pauendo prostrata, nec vocis vllius persuasione, sed alte præcordiis expresso immanis suæ impuditiæ portento syderata, cuius explendæ libidine concubinam dæmoni se dedisset; horrore sui, & odio, diuinam misericordiam desperauit; aptauit collum laqueo, semel, iterum, tertio, nodis semper quos nexuerat, corporis pondus fallentibus, sic vt suspendio non potuerit fauces elidere; quod animaduertens non aliunde quam à Deo, & præside suo Ignatio proficisci, repetita spe meliorum, summo mane insultum dæmonis, & triste facinus quod eius impulsu destinarat confessura in templum accurrit, ritèque expiata, & solidiori firmata proposito, cælesti mensæ accubuit. Die insequenti, vltimum denique se sistit pœnitenti dæmon, qualis tot annos ab ea videri solitus, forma scilicet iuuenili, sed irato, ac tristi similis, professus illi vt vocabatur scelerata imagini, & consecrato Sacerdoti coactum se cedere, illaque relicta abire, quæ vbi dixisset, horrendo fragore amissæ prædæ dolorem testatus, in perpetuum recessit.